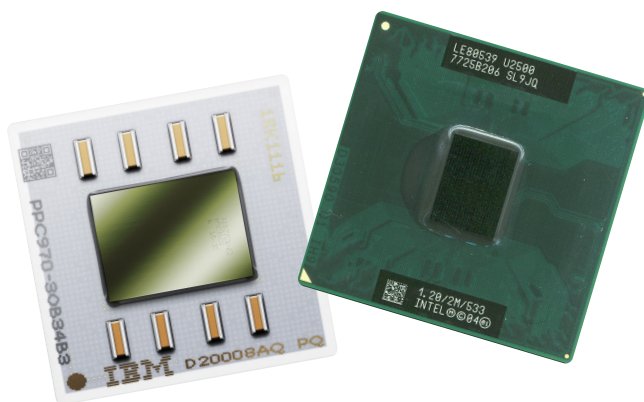

iMac G5 vs. Intel

Magazín ■ Michael Vita

Když Apple v roce 2004 představil nový iMac G5, bylo okamžitě jasné, že se jedná o přístroj, který naplnil dlouholetou vizi Steva Jobse. Počítač, který vypadá jednoduše jako monitor, a přitom v sobě skrývá veškerý potřebný hardware.

Žádná samostatná věž, žádné spleti kabelů, jen čistá elegance. iMac se stal počítačem typu „all-in-one“ v té nejčistší možné podobě – vše bylo ukryto za obrazovkou, kterou nesla typická hliníková noha. Tento prvek se stal okamžitě ikonickým a přetrval až do současnosti.

Právě zde se ukázalo Jobsovo přesvědčení, že design není jen o vzhledu, ale o celkovém zážitku z používání. iMac G5 a jeho nástupce iMac 2006 s procesorem Intel zosobňovaly jednoduchost, kterou Apple vždy prosazoval: zapojit počítač do zásuvky, připojit klávesnici a myš – a to je vše.

ČISTOTA A JEDNODUCHOST

Na začátku této éry stál iMac G5. Počítač, který byl oficiálně představen v srpnu 2004 na konferenci Apple Expo v Paříži. Apple jej s hrdostí označoval za „nejtenčí desktop na světě“. A skutečně – při pohledu na 17" či 20" panel s bílým plastovým tělem a integrovanou mechanikou SuperDrive působil přístroj spíše jako elegantní televizor než jako klasický počítač.

Ve své sbírce mám základní 17" model, který dobře ukazuje, jak Apple dokázal skloubit design a funkčnost. Uvnitř pracoval procesor PowerPC G5 od IBM, konkrétně jednojádrový čip taktovaný

na 1,6 až 2,0 GHz podle konfigurace. Operační paměť DDR400 měla standardně velikost 256 MB, ale bylo možné ji rozšířit až na 2 GB. Pevné disky se pohybovaly v kapacitách od 80 do 250 GB, což tehdy plně dostačovalo pro multimediální knihovny i náročnější práci.

Displej měl rozlišení 1440 × 900 pixelů a podával velmi dobrý obraz, i když dnešní optikou působí samozřejmě hruběji. Jako grafické adaptéry posloužily NVIDIA GeForce FX 5200 Ultra nebo ATI Radeon 9600. iMac G5 byl vybaven i tehdy moderními technologiemi – FireWire 400 pro rychlé přenosy videa, USB 2.0, ethernetem a možností připojení karty AirPort Extreme pro Wi-Fi.

Na svou dobu to byl počítač, který spojoval jednoduché domácí použití s možností poloprofesionální práce s multimédií. Velkou předností byla také velmi snadná údržba – Apple v reklamách ukazoval, jak stačí povolit tři šrouby a odklopit celý zadní kryt. Výměna disku či paměti tak byla otázkou minut, což se u Applu později vytratilo.

LIMITY PPC G5

Samotný G5 byl procesor, který měl Applu přinést výkonnostní skok a zároveň konkurenci vůči čipům Intel a AMD. Architektura PowerPC byla dlouhodobě považována za velmi elegantní a efektivní. IBM

IT – uživatelé totiž získali výkonnější stroje s nižší spotřebou, což bylo přesně to, co od Applu chtěli. Do dokonalosti to Apple posunul o mnoho let později, když opouštěl Intel a přecházel na své procesory Apple Silicon M. V tomto případě téměř nikdo žádnou změnu nepostřehl.

PRVNÍ S INTELEM

Jedním z prvních počítačů, který tuto změnu ukázal, byl iMac 2006. Na první pohled vypadal téměř stejně jako jeho předchůdce G5. Bílý plast, tenké tělo, vestavěná mechanika, hliníková noha. Uvnitř se ale vše změnilo. Ve své sbírce mám 20" variantu, která patřila k vrcholným konfiguracím. Displej s rozlišením 1680 × 1050 pixelů nabízel krásný obraz a dostatek prostoru pro práci. Srdcem počítače byl procesor Intel Core Duo s taktky kolem 2 GHz. Tento čip postavený na architektuře Yonah přinesl skvělý výkon při nízké spotřebě. Najednou už nebyl problém pracovat na téměř nehluchém iMacu. Operační paměť DDR2 začínala na 512 MB, ale šlo ji rozšířit na 2 GB či více. Pevné disky dosahovaly kapacity až 500 GB. Grafiku obstarávaly čipy ATi Radeon X1600. Samozřejmostí bylo USB 2.0, FireWire, gigabitový ethernet a podpora AirPortu i Bluetooth.

Na iMacu 2006 běžel systém Mac OS X 10.4 Tiger, později pak verze 10.5 Leopard.

KONEC PLASTŮ

Když se ohlédneme zpět, iMacy G5 a 2006 představují uzavřenou kapitolu – poslední velkou éru bílých plastových iMaců. Ještě před příchodem hliníkových unibody modelů z roku 2007 se Apple snažil kombinovat eleganci s dostupností. Tyto počítače mají dnes své kouzlo. Bílý lesklý plast, který se sice rád špinil a lehce poškrábal, měl ale v době uvedení moderní a přátelský vzhled. A hlavně – šlo o stroje, které dokázaly obstát jak v kanceláři, tak v domácnosti. iMac G5 a iMac 2006 jsou počítače, které spojují tradici a revoluci. G5 byl poslední velký pokus Applu uspět s PowerPC, iMac 2006 zase první krok do éry Intelu. Oba modely ale sdílejí jeden důležitý rys, jsou zhmotněním Jobsovy vize počítače jako jednoduchého zařízení, kde je vše ukryto za monitorem.

Dnes je bereme jako historické mezníky. G5 ukázal limity jedné cesty, iMac 2006 otevřel dveře do nové éry, která vydržela až do příchodu Applu Silicon.

Pro mě osobně mají iMacy z této generace zvláštní místo. V mé sbírce je pouštíme nejčastěji, protože se svým synem na nich hrajeme po síti Age of Empires II. A musím říct, že i po letech je to zábava – nejen kvůli samotné hře, ale i kvůli kouzlu těchto strojů, které odrážejí jednu z důležitějších etap Applu.